

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 775/2015
18.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужилаца М.Н. из С., Е.К. из С., Н.Б. из С. и М.П. из А., чији је заједнички пуномоћник Б.М., адвокат из А., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2786/14 од 05.11.2014. године, у седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ се пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2786/14 од 05.11.2014. године, тако што **СЕ ОДБИЈА** жалба тужене, као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Сомбору П1 1055/12 од 21.02.2014. године исправљена решењем истог суда П1 1055/12 од 12.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 1055/12 од 21.02.2014. године исправљена решењем истог суда П1 1055/12 од 12.09.2014 године, ставом првим изреке, Основни суд у Сомбору огласио се месно надлежним за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу М.Н. на име разлике у заради за период од јула 2010. закључно са децембром 2011. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом, све ближе означено у изреци. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу Е.К. на име разлике у заради за период од маја месеца 2009. закључно са децембром 2011. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом, све ближе означено у изреци. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу Н.Б. на име разлике у заради за период од маја 2009. закључно са децембром 2011. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом, све ближе означено у изреци. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу М.П. на име разлике у заради за период од маја 2009. закључно са децембром 2011. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом, све

ближе означено у изреци. Ставом седмим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 189.081,00 динар.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2786/14 од 05.11.2014. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужилаца да се обавезе тужена да им исплати разлику по основу увећане зараде за рад ноћу, у дане празника и прековремени рад и то: М.Н. за 2010. и 2011. годину, Е.К., Н.Б. и М.П. за 2009, 2010. и 2011. годину. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у побијаној пресуди, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиоци су изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су радници тужене који су распоређени на различита радна места. Решењима тужене која су донета у складу са чланом 3, 4. и 7. Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова од 26.06.2006. године, одређени су им укупни коефицијенти за обрачун и исплату плате. Тужиоцу М.Н. је за период од 01.07.2010. до 01.07.2011. године одређен укупни коефицијент од 18,12, као полицајцу распоређеном на радном месту првог оперативца за осматрање, обавештавање, узбуњивање и криптографију, а од 01.07.2011. године у висини од 22,38 за исто радно место у звању вишег полицајца. Тужиоцу Е.К. је за период од 26.06.2009. до 01.07.2011. године одређен укупни коефицијент од 17,33 као вишем полицајцу на радном месту вође ватрогасне спасилачке групе у Одељењу за ванредне ситуације у Сомбору, а од 01.07.2011. године у висини од 18,12 за радно место вођа ватрогасне спасилачке екипе. Тужиоцу Н.Б. је за период од 01.10.2009. године одређен укупни коефицијент од 16,95 као полицајцу прве класе распоређеном на радном месту ватрогасац спасилац. Тужиоцу М.П.у који је распоређен на радно место ватрогасац возач, а од 01.07.2011. године је распоређен на послове ватрогасац спасилац-возач и одређен коефицијент за обрачун плате од 16,35. Оценом налаза судског вештака нижестепени судови су утврдили број часова прековременог и ноћног рада, као и рада у дане државних и верских празника и то за сваког од тужилаца појединачно, као и да им је обрачун и исплата плата вршен за 174 часа месечно. Поређењем плата тужилаца са платама полицајаца који имају статус овлашћеног службеног лица али немају нередовности у раду утврђено је да не постоји разлика, односно да плате тужилаца нису веће за 30-50% од плата наведених упоредних радника у спорном периоду. Међутим, поређењем

кофицијента тужилаца са коефицијентима запослених код тужене који немају статус овлашћеног службеног лица и то запосленом на дактилографским и административно техничким пословима којима је одређен укупан коефицијент од 12,35, као и запосленом распоређеном на пословима одржавања хигијене који имају укупан коефицијент од 10,6 за обрачун плате, утврђено је да је основни коефицијент тужилаца већи за 49,10% од основног коефицијента наведених упоредних радника, по члану 3. цитираног Правилника, а да је додатни коефицијент тужилаца већи за 41,43% у односу на упоредне радника, а према члану 4. истог Правилника.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужиоци основано потражују утужене износе који им припадају, на основу члана 147. Закона о полицији, а на име увећања по основу прековременог рада, рада ноћу и у дане државних и верских празника, због чега је усвојио тужбене захтеве тужилаца и одлучио као у изреци.

Побијаном одлуком преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужилаца, уз закључак другостепеног суда да је тужиоцима одређивањем додатног коефицијента, у складу са Правилником о платама запослених у МУП-у, већ извршено увећање коефицијента по основу нередовности у раду (прековремени рад, рад ноћу и у дане државних и верских празника), због чега тужиоци неосновано потражују исплату утужених износа, на име накнаде по том основу.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом тужилаца указује да је побијана одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 146. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 101/05 и 65/09), који је био на снази у периоду за који тужиоци потражују разлику зараде, прописано је да полицијски службеници и други запослени у Министарству имају право на плату која се састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност посла. Висину коефицијента, из става 1. овог члана, утврђује министар, актом о платама запослених у Министарству, уз сагласност Владе (члан 146. став 3. истог Закона). Због посебних услова рада, опасности за живот и здравље, одговорности, тежине и природе посла, рада на дан празника који је нерадан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурства, приправности и других видова нередовности у раду, чланом 147. став 1. истог Закона, прописано је да се запосленима у Министарству могу утврдити коефицијенти за обрачун плате који су од 30 до 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, а у висини масе средстава потребних за исплату додатних коефицијената из члана 146. став 1. овог Закона. Одредбом члана 147. став 2. истог Закона, прописано је да уз сагласност Владе, за поједине категорије запослених могу се утврдити додатни коефицијенти који омогућавају увећање и за више од 50%. Правилником о платама запослених у МУП-у од 26.06.2006. године, одређени су додатни коефицијенти запослених.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица запослена код тужене почев од ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији (“Сл.гласник РС” 92/11), немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30 до 50% у односу на плате других државних службеника. Међутим, сама садржина одредбе члана 147. Закона о полицији, указује да се увећање цени у односу на плате других државних службеника, из чега произлази да приликом утврђивања да ли је тужиоцима већ увећана плата по овом основу упоредни радник може бити полицајац који има статус овлашћеног службеног лица и обавља послове радног места за које је предвиђена иста школска спрема, али нема изразите нередовности у раду. Стога упоредни радник по овом основу не може бити намештеник односно возач, дактилограф, хигијеничар, већ полицајац овлашћено службено лице са истим степеном стручне спреме као тужиоци, али који нема нередовности у раду.

Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да је првостепеном одлуком правилно примењено материјално право када је усвојен тужбени захтев тужилаца, с обзиром да је утврђено да тужиоцима приликом одређивања додатног коефицијента није признато право на увећану зараду по основу нередовности у раду (прековременог и ноћног рада, као и за рад у дане државних и верских празника), јер имају исту плату као и други запослени који имају статус овлашћеног службеног лица а немају нередовност у раду, као што је то случај са тужиоцима, док је разлика у плати и коефицијенту између тужилаца и осталих запослених (који су узети као упоредни радници и који немају статус овлашћеног лица) заснована управо на различитом статусу тужилаца и тих лица.

Имајући у виду изнето, као и да је другостепени суд погрешном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужилаца, то је Врховни касациони суд применом члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**